

Канарська стала членом жіночої ради, а відтак – секретарем міськвиконкому Залізничного району Києва. Її енергії вистачило навіть на те, щоб розпочалося будівництво, проект якого лежав під сукном шість років. Саме в цьому будинку наша героїня отримала квартиру, де й живе донині. З нею мешкає

також син, який нещодавно переніс інсульт. Та жінка не скаржиться на життя. Вона жваво цікавиться політикою, має власний погляд на події в країні та світі. А на моє запитання, звідки такий міцний життєвий стрижень, відповідає, всміхаючись: «Тримаюся, обід готую». Наче й без пафосу, але в цьому

найголовніше – турбота про інших, найрідніших.

Нінель Борисівні допомагає донька, її навідують двоє онуків і дворічна правнучка. Тож життя триває. Побажаємо нашій героїні, щоб у ньому було більше добра і здоров'я! ☺

Вікторія Ісаєнко

СЕКРЕТ ЇЇ МОЛОДОСТІ

Моя співрозмовниця – лікар ветеринарної медицини, ветеран праці й просто чарівна жінка Тетяна Ісаківна МОСКАЛЕНКО. 25 травня їй виповнюється 90 років. Біографія цієї жінки – наче наочний посібник з історії сучасної України.

Народилася в 1924 р. у селі на Київщині в родині незаможних, але працелюбних селян. Щоб позбутися злиднів, батько взяв в оренду землю і, судячи з того, що в 1930-ті роки його розкуркулили, працював на заздрість іншим, хоча й не мав найманих працівників. Із рідного села родині з двома дітьми довелося виїхати, та, як з'ясувалось пізніше, одне лихо вберегло від ще більшого. Адже через рік в Україні почався голодомор...

Тетяна Ісаківна з вдячністю згадує білоруську родину, яка прихистила їх. Та жорстока рука голоду дотяглася й сюди. Замість школи, а на батьківщині вона вже навчалася в першому класі, довелося разом із сестричкою навесні шукати картоплю, що перезимувала в полі, бо саме з неї мама робила, як тоді здавалося, найсмачніші у світі оладки. Та ще варили коров'ячі шлунки, які приносив батько з бійні, де працював. Коли ж повернулися до рідного села, в їхній хаті жили вже інші люди. Поселилися в бабусі. Тут десятирічній дівчинці знову довелося сісти за парту з первачками. Та вчителька помітила, що Тетяна більш розвинена за інших і перевела її до другого класу. Потім родина ще не раз переїздила з місця на місце, поки не оселилась у Ржищеві.

Час стрімко летів і дівчина вже будувала плани на майбутнє. Та в них втру-

тилася війна... В окупації найстрашнішим було потрапити на роботу до Німеччини. Та й тут одне лихо запобігло іншому. Тетяні видалили апендицит, рана не загоювалася протягом місяця. А тут і радянські війська нагодилися, вибили окупантів з міста.

Переможна весна 1945-го асоціюється в Тетяни Ісаківни також із підготовкою до вступу до Київського медінституту. Проте на одному з іспитів разом із подругою недобрали балів. Біля аудиторії їм трапилася жінка, як з'ясувалось згодом, – викладач Київського ветеринарного інституту. «Дівчата, йдіть до нас, вам сподобається», – всміхнувшись, жінка звернулася до засмучених абітурієнтів. І вони погодилися.

Знала б тоді, що не просто професію обирає, а й долю на все життя. Саме в інституті зустріла свого Петра, в якого одразу закохалася. Разом з ним після закінчення розбирала згрища на Хрещатику.

Через усе життя пронесла любов до чоловіка, а разом прожили більше ніж піввіку.

Петро Якович Роговський був доктором ветеринарних наук, професором кафедри патологічної анатомії та ветсанекспертизи Національного аграрного університету. А Тетяна Ісаківна виховувала двох дітей і майже весь час до виходу на пенсію в 58 років завідувала ветсанлабораторією на одному зі столичних ринків. Каже: «Вмовляли ще попрацювати, та мені ж доньці треба було допомагати рости онуків». Та й нині на запитання, що дає їй насагу жити, відповідає: «Онучі треба допомагати з правнуками».

Тетяна Ісаківна як на її поважний вік досить жвава і розумом, і фізично. Має непоганий зір, а от слух трохи підводить, хоча спілкуванню це не заважає. Громадським транспортом сама їздить на дачу, пореається в садочку.

Є в цієї доброзичливої мудрої жінки свої секрети довголіття, якими вона охоче ділиться з усіма. Це й народні засоби, і японська акупунктура. А ще – душевний спокій. Щоб зберегти його, вже років 10 не дивиться телевізор, віддає перевагу радію, особливо музичним програмам.

Живе окремо, але поруч зі своєю великою родиною. А це троє онуків, шестеро правнуків, найстарший з яких 12 років, а найменшому – лише рік. Майже всі дорослі члени великої родини Роговських – Москаленків – лікарі ветеринарної медицини.

У кінці травня в Тетяни Ісаківни – поважний ювілей, їй виповнюється 90 років. Хочеться побажати ювілярці здоров'я і такого ж інтересу до життя на довгі роки. ☺

Вікторія Ісаєнко